

gebezigd worden, die slechts ten opzichte van het menschelijk zieleleven in eigenlijken zin te handhaven zijn.

GRAVEMEYER zegt in zijn Gereformeerde Geloofsleer, III^{de} stuk, pag. 16, dienaangaande: „Wij dienen er bij in het oog te houden, dat deze voorstellingen van God geenszins wezenlooze verbeeldingen of slechts dichterlijke schilderingen zijn. Neen, zij hebben grond en doel. *Ten eerste* spreekt de Heilige Schrift dus menschelijk van God, om voor ons menschen *verstaanbaar* te zijn. Wierd er anders van God gesproken, dan moesten wij eerst boven den kring van menschelijke gedachten verheven worden, of wij zouden er niets van bevatten. Het is *ten tweede*, om ons te toonen, dat Hij een *levend* God is, geen dood gedachtebeeld, geen bloote kracht, ook niet het Al der krachten, maar een God die *persoonlijk* leeft, die ziet, hoort, werkt, voelt, die een natuur heeft (II Petr. 1 : 4); meteen dus een sterk tegemiddel tegen alle Pantheïstische voorstellingen van God. *Ten derde* zijn deze „menschvormige” voorstellingen geen menschelijke verzinsels, maar hebben een historischen grond. Namelijk: *God heeft Zich werkelijk in Zijne openbaringen tot de wijze der menschen neergelaten*, om eindelijk in Christus de menschheid aan te nemen.” Dit komt in het kort hierop neer, dat de levende God Zich Zelfen „menschvormig” openbaart, ten einde door den mensch verstaan te worden, dewijl de mensch zich niet boven de menschelijke maat verheffen kan. Dit is evenwel te algemeen gezegd, en verspreidt niet genoegzaam licht voor de bepaalde anthropomorphismen, want zoo opgevat, is het volkomen waar, wat Prof. BAVINCK schrijft: „In de Schrift komen dus niet hier en daar enkele anthropomorphismen voor; de gansche Schrift is anthropomorphistisch.” (Geref. Dogm. II, pag. 65.) Immers de gansche openbaring Gods is gegeven, in nederbuigende goedheid, op zoodanige wijze, dat zij aansloot aan het menschelijk begrips- en kenvermogen. Ten